

Jdeme z pozemské rodiny do vesmírné rodiny

Když jezdím po přednáškách a každý dne spím v jiném hotelu, uvědomuji si v každém hotelu jinou péči a je jí stále více. Ráno při snídani mi dochází: "Ty jsi vždy pečovala o druhé, ale nikdo nepečoval o tebe." Ale hned si oponuji: "Ale vždyť maminka ti dávala péči, vždyť se stále stará a má zájem." Ale to je péče podmíněná. "Najez se," a když to nesním, nadává, že se to vyhodí. Když něco uvaří, ptá se, zda je to dobrý, a když bych to nepochválila, bylo by zle. Když se snaží mě vetřít do přízně péči, očekává i z mé strany péči, je to jiná péče, než když přijedu do hotelu, tam nikdo nečeká, že mu pochválím ubyto vání či snídani. Je tam jasně daný vztah. Stále všichni hledáme ocenění u druhých, pochvalu a přízeň, skrze to se zaplétáme ve vztazích. Když to nedám, přijdu o ně, anebo když to nedostávám, asi už pro ně nejsem dobrá.

Čím více maminka se mnou chce sdílet, tím méně já s ní. Je to zákon, když moc chcete, nejde to. Vysiluje mě už chovat se dle jejích představ a moje duše mě stále více žádá o svobodu. Už se nenechat spoutat přáními druhých. Maminka řekne: „Hanka přijde a ty jdeš nahoru, ani se s ní nebavíš.“ Už se nechci bavit s někým jen proto, že si to přeje, a je to jeho představa. Chci se bavit s druhým, když to budu cítit. Někdy se na druhé zlobíme, že nedělají to, co od nich očekáváme, ale sami nevíme, jak se oni cítí ve svém nitru, a nemůžeme je posuzovat dle toho, jak vypadají navenek. Když jsem si nešla povídat s mnou sestrou, měla jsem k tomu důvod. Vždy, když měm postoj k situacím, vyčerpá mě to, a potřebuji být sama se sebou. Cítím se unavená, smutná, ale zároveň klidná uvnitř sebe. Víím, že procházím dalším procesem zrání, a je třeba ho následovat. Když se člověk vydá na cestu, není cesty zpět, už musí jen vpřed. Když se zlomí smutek, přichází pak radost, opět ožiji a cítím novou příchutř života. Už se nebojím procesu umírání, víím, že se vždy ve mě narodí nová bytost.

Na Youtube jsem zhlédla rozhovor s jednou léčitelkou, mluvila hezky a líbivě. Říkala jsem si: "Proč já nedokážu už k lidem přistupovat s takovou láskou jako ona, vždyť dříve mi to šlo." Ale přišla mi zpráva: Každá máte jinou cestu, ona jde cestou lásky a ty cestou poznání. Začala jsem si rozebírat, v čem je rozdíl. Když jde ještě někdo cestou lásky, už nachází rozum, ale ještě se snaží zalíbit druhým, aby s nimi žil v lásce a nebyl sám. Když už jde člověk cestou poznání, už našel víru a už se nesnaží zalíbit druhým. Už se nebojí, že bude sám, protože s vírou nikdy není sám. Rozbírala jsem si své chování k druhým v minulosti. Dokud jsem na sobě ještě nepracovala, byla jsem svázaná emocemi a uvězněná v sobě, nechtěla jsem nic okolo sebe vidět, protože jsem nechtěla nic řešit, byla jsem slabá. Když jsem na sobě začala pracovat, začala jsem jít cestou lásky k druhým, ale nepochopila jsem, že ta láska je ve mě. Stále jsem ji chtěla cítit s druhými a nacházet u nich a oni zas, aby ji našli u mě. Dnes už se nebojím být i přísná, i v tom je laskavost vůči druhému a zároveň požehnání.

Čím více se snažíme žít pro rodinu a oni se k nám nechovají s úctou, tím méně úcty dostáváme od společnosti, ve které žijeme. Čím více nalezneme úcty k sobě a nenecháme si již od rodiny zasahovat do svého života, tím více lásky nacházíme v každém člověku. Vše pramení z nás, a tak když se mám ráda, nacházím lásku od všech. Když ještě vůči někomu jsem benevolentní, protože ho nechci

zraňovat, zraňuje mě někdo z okolí. A tak pokud chceme žít lásku, musíme se naučit ji vůči sobě žít s každým člověkem stejně a pak dle řádu Vesmíru ji nalezneme v každém okamžiku všude okolo sebe.

Položila mi jedna známá otázku: „Co si myslíš, člověk se učí nejdříve mezi lidmi a pak jde do kláštera, nebo je to naopak?“ I já jsem v minulých životech byla v Tibetu vysoce uznávanou osobou. Takže nejdříve se člověk učí moudrosti v kláštěrech, a pak si ji jde prožít do reality. V kláštěře je jednodušší se učit životu, než ve světě lidí. Člověk tedy v kláštěře ještě není tak silný a odolný vůči společnosti, teprve ve společnosti se učí použité vědomosti uvádět v praxi. Je to stejné jako v přirovnání cesty lásky a poznání. Nejdříve se musím naučit mít rád, abych se chtěl poznat. Nebo jiná cesta. Nejdříve se musím naučit mít ráda přes Pannu Marii, jako pásmo citu, abych se naučila o sebe postarat přes pásmo Ježíše, což je pásmo rozumu. Nebo cesta ženy a muže. Aby žena mohla být celistvá, musí se naučit v sobě objevit svoji ženu i muže - cit a rozum.

Přeji vám hodně lásky k sobě, abyste ji mohli dávat i druhým a mohli s nimi žít v lásce

Zdenka Blechová